

sió, aquella indeguda tensió nerviosa del esperit ciutadà, pot de cap manera compaginar-se amb la doctrina del que ha predicat «la revolución desde arriba», del que per a definir el seu puritanisme ha dit ab síntesi magistral: «nosotros somos nosotros», del que desde la presidencia de la Academia de Jurisprudencia ha sentat la conclusió de que: «nuestras leyes deben cristianizarse i romanizarse».

No; el lleó més hermós del Congrés, ha perdut el seu continent i la seva arrogancia; l'han domesticat els cants de les sirenes que aspiren a tallarli les ungles, perquè temen encare en qualsevol moment una embestida brutal, selvatge, vindicadora d'una personalitat, d'una ideologia, d'un sistema.

Un dels seus profons amors, el sentiment monàrquic, ha actuat de Dalila i tallat la cabellera al Sampsó de la política espanyola, sense adonarse aquest, de que, d'aquell noble sentiment, s'han valgut els moderns filisteus per a encadenarlo. El moderns filisteus, que lo mateix servirien a la monarquia que a la república, incapacitats per sos egoïsmes d'admirar en tota sa esplendent bellesa els romanticismes generosos de don Antoni Maura.

Els que professen al gran estadista una admiració sencera; els que després de la fé consagrem els nostres amors al principi genèric de monarquia fentlo consubstancial de patria, sentim gran pena al veure domesticat al noble lleó parlamentari, al «ministre de un gran rey» segons frase d'una gloria de la tribuna espanyola.

Tant o d'hora s'adonará el lleó, de que volen escapsarli les ungles; tant o d'hora compendrà el Sampsó de la política espanyola que ja porta arrenada la cabellera, y per aixó es d'esperar, qu'á un moment d'indignació, contragui la seva atlètica musculatura i fugint del temple ministerial, perquè no li caiguin damunt les voltes, l'entrini desde fora ab la prodigiosa força que li resta.

Els seus incondicionals aplaudirien l'obra; el que sense esser seus, admiravem la seva figura co-

lossal ens sentirem confortats, y els milenars d'espanyols que sense esser maurins esperaven d'en Maura el prodigi d'un sanejament, tocarien a gloria.

Recordi el senyor Maura lo de la «laguna Estigia», fassi memoria de alló de «traurer la pols», i no vulgui passar altre volta per l'amargura de veure una votació que com la de lley de l'amnistia, que ell ab greu dolor del seu esperit degué promulgar donaren vot negatiu o desaparagueren del Congrés, els monàrquics de tots indrets, y aquells seus amichs del cor, que may l'han deixat en el desert del ostracisme.

¿Quins diputats quedaren en els banchs del Saló de Sessions?

Ja ho sap en Maura y també ho sabem nosaltres.

Analisi detingudament els graus de monarquisme dels votants, y vegi després, quins son els desinteressats col·laboradors de la seva obra, d'un sacrifici que no es motivat, i d'una abnegació de tot punt innecesaria.

Mans misterioses han esborrat el «Maura, nó», qu'era la mes preuada executoria del arrogant lleó nùmida; i quan els que s'enrogallaven cridant «¡Maura, nó!» el consenten i aplaudeixen, consideri el venerable don Antoni, el sacrificat senyor Maura, qu'Espanya continúa «ausente de su gobierno», pero qu'ell, está també absent de sí mateix.

LLOSAS

(De la Tradició Catalana).

Campanya antipatriòtica

Hem de confessar la veritat. Ens ha causat gran decepció l'actuació perturbadora comensada en la Cambra popular per la minoria socialista suare constituída amb els nous elements del Comité de la vaga d'Agost. Havíem concebut esperances de que la novella minoria socialista deixant les estridencies

del vell i xore partit republicà presentaria un programa amb les reivindicacions obreres i treballaria amb constant esforç per a incorporar-lo a l'obra del govern. Les frases de lloança del Compte de Romanones al partit socialista, el decret d'amnistia massa generosament promulgat pel govern com una crida a la pau i a l'unió, ens refermaven en la creensa de que s'orientaria per aquells viaranys el socialisme espanyol.

Mes el debat entaulat la setmana passada en la Cambra popular amb motiu de la discussió de la vaga revolucionaria d'Agost dona bona prova de que's socialistes, de comú acord amb els republicans, volen anar seguint la campanya d'insidies, de difamació, de violències que ha sigut sempre patrimoni dels vells partits esquerrans. La historia se repeteix. Aquesta campanya violentíssima comensada al Congrés se sembla moltíssim amb la sostinguda a l'any 9 arrán dels fets vandàlics de la setmana trágica. Portará els mateixos intents i les mateixes conseqüències? No ho sabem. La primera embestida ha estat brutal. S'ha difamat al exercit, s'ha atacat a la guardia civil, s'ha desprestigiado als Tribunals, s'ha ofés al Parlament, en fi s'ha declarat guerra a tota autoritat. Els diputats socialistes han demostrat esser uns vulgars anarquitzants. E lo que's pitjor la llegenda dels torments i suplicis de que's fa responsable a la Guardia civil i al Exercit traspasa les fronteres, i arriba a constituir—com amb gran acert digué un ministre—una llegenda infamant per a el poble espanyol contraria a la seva hidalguia i als seus nobles sentiments. Salta doncs a la vista lo antipatriotic d'aquestes campanyes que han de repercutir indubtablement en les masses donant motiu a noves revoltes i que han de constituir al estranger base d'odis i calumnies contra Espanya.

¿Quins ratos mes amargs deuen passar desde el poder en Maura i en Cambó al veure com l'amnistia en lloc de servir de mitjà per a pacificar els esperits, ha vingut a por-